

O nesplněném přání

Vím o jednom nesplněném přání. Je schované v malinkaté vesničce, která se jmenuje Bigu a leží u samotného nebe. Kdybyste se tam vydali rovnou za nosem z naší stověžaté Prahy, cesta dlouhá více než šest tisíc kilometrů vás dovede do vysokých nepálských hor, až tam, kde se zvedá střecha světa. Vesnička Bigu je v těch velehorách, které se jmenují Himálaj, docela skrytá. Nevede sem žádná kloudná cesta, proto ji vlastně nikdo nezná.

Jak to všechno vím? Jsem přece mazaný Filip, co se toulá po světě a hledá nejkrásnější, i když někdy zapomenutá místa. Jedno takové je v Nepálu. A jak jsem ho objevil? Jdu takhle údolím kolem divoké říčky, která padá až z věčně zasněžených vrcholů hor, a tu z ničeho nic potkám malou holku. Pihovatou, nos - jak se říká pršáček, hnědé mandlové oči a pusou od ucha k uchu. Jmenovala se Dešen. Zvláštní jméno. Takové u nás v kalendáři není. Ale mně se líbí. Líbilo se mi i to, že se Dešen pořád vesele smála. Jen když jsem jí řekl, že tu hledám krásná místa, nechápavě pozvedla obočí. Tady nic hledat nemusíš, tady je všude krásně. Pak do své dlaně vzala mou ruku a vedla mě zkratkou k vysokánskému kopci. Je tu dokonce nejkrásnější místo na celém světě. No promiň, letělo mi hlavou.

"Já prošel kus světa, tolik půvabných koutů navštívil a hezkých míst viděl - a teď mi zrovna ty tvrdíš, že znáš to nejkrásnější?" Jen přimhouřila oči: "Sám uvidíš." "Dobrá", povídám, "jestli je opravdu nejkrásnější na celém světě a ty mi ho ukážeš, splním ti tři přání. Jako v té pohádce o zlaté rybce. Znáš ji přece." Nikdy o ní neslyšela. Zato znala nepálskou pohádku o lovcí a tygrovi. V té tygr splní lovcí přání jediné, zato veliké. "Domluveno", souhlasil jsem, "vydáme se tam."

Úzká pěšina stoupala příkře do lesa a ztrácela se v hustých křovinách. Dešen cestou na chvíli nezavřela pusou. Zato já jen funěl jako parní lokomotiva na olomouckém nádraží z dob mého dětství. Společně jsme klopýtali přes kameny, shýbali se pod hustými větvemi a každou chvíli pěkně po čtyřech zdolávali příkrý svah. Srdce mi tlouklo až v krku. Tak tady nejspíš vypustím duši, litoval jsem se, protože cíl cesty byl stále v nedohlednu. Až po dvou hodinách se na samém vrcholu kopce les rozestoupil a já zůstal v úžasu stát zasažený tou nádherou, co jsem spatřil.

"To je to místo", vydechla Dešen. "Poprvé mě sem zavedla maminka, když mi byly tři roky." Až se mi z té krásy zatočila hlava. Sedl jsem si na velký balvan uprostřed palouku a hltal očima tu nádheru. K blankytně modrému nebi se majestátně tyčily zasněžené velehory. Jejich vrcholky se schovávaly v šešulích mraků. Pod horami se klikatilo údolí, které protínala horská bystřina. Jak z obrazu v rámu tu zářily všechny odstíny zelené. Jen v dálce se krčilo pár malinkých domečků. Všude ticho a klid, jen opeřený zpěváček si v lese ladil hlásek.

"Máš pravdu, Dešen", řekl jsem po chvíli. "Nic hezčího jsem neviděl. Nebýt tebe, nikdy bych tu krásu neobjevil. Děkuji ti." A pak jsem dopověděl: "Co jsem slíbil, to splním. Řekni, co si přeješ. Asi budeš chtít pěkné šaty, či střevíčky nebo snad stříbrný náramek či prstýnek ze zlata", přemýšlel jsem nahlas. "Kdepak", zavrtěla hlavou a ukázala na tři malé chaloupky na úpatí kopce: "Vidíš tu velikou hromadu kamení vedle nich?" "Obyčejné kamení", pokrčil jsem rameny. "A co já s tím?" "Ať je z té hromady kamení zase škola", řekla pevně. Nechápal jsem. "Před dvěma roky tady stála", povzdychla si. "Nebyla ani veliká, ani malá - prostě tak akorát, aby se do ní vešly děti z celého údolí. Některé sem šlapaly i několik hodin." Dešen najednou zesmutněla: "Přišlo veliké zemětřesení a škola se zřítla."

Copak jsem kouzelník, abych z hromady sutin vyčaroval školu? Jenže pak se mi v hlavě vyklubal plán. Teď kam přijdu, tam o té školičce mluvím. Hledám lidi s dobrým srdcem, kteří jsou ochotni pomoci. Až společně seženeme dost peněz, v himálajské vesničce Bigu z hromady kamení zase vyroste škola. Konečně se tak splní přání nejen Dešen, ale i všem dětem, co tu žijí a pro které je ono místo nejhezčím na celém světě.

